

Η ΚΥΡΙΑ ΒΑΒΕΝ

ΤΟΥ
ΑΝΔΡΑ
ΜΠΟΥΡΝΤΩ

Ο Λουδοβίκος - Αύγουστος Πουάβρ, γραμματεὺς τῶν Ἀμέσων Φόρων στὸ Ἰνγκραντ, ἦταν ἕνας ὑπάλληλος, — ὑπόδειγμα. Εἶχε τὰ χαρίσματα ἑνὸς ὑπαλλήλου, κι' ἐλαττώματα πρὸς πολὺτима ἀπὸ τὰ προτερήματά του: ἦταν ἀκριβῆς, μετριόφρων, τεμπελάκος, εἶχε θυμῶσιον γραφικὸ χαρακτῆρα καὶ ἐστερεῖτο ἐντελῶς κάθε πρωτοβουλίας. Περιφρονῶσε τοὺς συναδέλφους του στὸ γραφεῖο, τὸν Μουρλάν καὶ τὸν Γκρανζακό, μὰ ἔτρεφε γιὰ τὸν προϊστάμενόν του κ. Μπουβέ, ἕναν ἀπέραντο σε-

βασμό, ζήλεια καὶ φόβο. Ὅταν ὁ κ. Μπουβέ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο, ὁ Πουάβρ ἐνοιῶθε μιὰ ταραχὴ ὅμοια μὲ τῆς φτωχῆς γυναίκας πού τὴ λασπώνει ἢ λιμουζίνα μιᾶς λαμπρῆς κυρίας τοῦ ἡμικόσμου.

Ὁ Πουάβρ εἶχε κλείσει πειὰ τὰ τριάντα — ἂν καὶ τὸ χωρικό του πρόσωπο ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῆται τριανταφυλλένιο καὶ φρέσκο — ὅταν τὸ γραφεῖο τῶν Ἀμέσων Φόρων τοῦ Ἰνγκραντ ἄλλαξε προϊστάμενο. Ὁ νέος διευθυντής, ὁ κ. Βαβέν ἦταν ἕνας ἄντρας κοντοῦ ἀναστήματος, ἀδύνατος καὶ χλωμὸς, μὲ τὴ φαλάκρα του σκεπασμένη ἀπὸ μερικές ἄσπρες τρίχες καὶ μὲ τὴν ὁμιλίαν του κομμένη ἀπὸ λαχανιάσματα.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαινόταν πὼς ζοῦσε μόνο μὲ τὰ μάτια του πού σάλευαν διαρκῶς πολὺ ἔξυπνα, πολὺ διαπεραστικά. Ἐπεφτε μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειὰ καὶ διεκπεραίωνε μόνος του τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἐργασίας, συντάσσοντας ὁ ἴδιος τὰ ἔγγραφα καὶ τὶς ἀναφορές. Ἐλεγαν μάλιστα γι' αὐτὸν στὸ ὑπουργεῖο: «Εἶνε ἄνθρωπος μὲ μεγάλη ἰκανότητα καὶ μὲ πολὺ μέλλον».

Ὁ κ. Βαβέν ἦταν παντρεμένος. Συχνά, ὅταν οἱ ὑπάλληλοι ἔβγαιναν στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ πλύνουν τὰ χέρια τους στὴ θρύσι, ἔβλεπαν σ' ἕνα παράθυρο τὴ γυναίκα του νὰ διαβάξῃ ἕνα μυθιστόρημα πού τὰ μάτια της τὸ ἄφηναν ἀμέσως γιὰ νὰ καρφωθοῦν ἐπάνω τους. Ἦταν πολὺ νέα ἀκόμα: ἡ ἐπαρχιακὴ καταγωγὴ της μαντευόταν ἀπὸ τὰ γυαλιστερά μαλλιά της, ἀπὸ τὴ σιταρόχρυσή ἐπιδερμίδα της, ἀπὸ τὰ κοφτερά καὶ κάτασπρα δοντάκια της καὶ ἀπὸ τὸ μελάνισμα τῶν ματιῶν της. Κύτταζε τοὺς ὑπαλλήλους μὲ ἀδιαντροπία γυναίκας τοῦ πεζοδρομίου πού τρόμαζε τοὺς φτωχοὺς αὐτοὺς διαδόλους, ἀντὶ νὰ τοὺς ἐρεθίσῃ. Ὁ Πουάβρ, πρὸ πάντων, δὲν ἐτολμοῦσε πειὰ νὰ πάῃ στὴ θρύσι, ἂν δὲν ἔστειλε προηγουμένως τὸν συνάδελφό του Γκρανζακό ὡς ἀνιχνευτὴ, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ κ. Βαβέν δὲν ἦταν στὸ παράθυρο. Ὅλοι ὡστόσο οἱ ὑπάλληλοι συμφωνοῦσαν ὅτι ἡ γυναίκα τοῦ προϊσταμένου τους ἦταν «κομμάτι πρώτης» καὶ ὅτι ὁ φτωχὸς κ. Βαβέν, ἀφοῦ κατέστρεψε τὴν υγείαν του στὸ γάμο, σίγουρα σήμερον προδινόταν ἀπὸ τὴν γυναίκα του.

Ἐνα καλοκαιρινὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὶς δύο παρά τέταρτο, ὁ Πουάβρ, πού εἶχε φτάσει πρῶτος στὸ γραφεῖο, δοκίμαζε τὴν πέννα του στὸ μπλόκ πού εἶχε μπροστά του, γράφοντας αὐτὴ τὴ φράση, ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἄλλες παρόμοιες: «Ὁ Πουάβρ ἀγαπᾷ τὸ σιφάδο», — ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξε ξαφνικὰ καὶ ἡ κ. Βαβέν παρουσιάστηκε.

Φοροῦσε τούλλινο φόρεμα, ἀνοιχτὸ στὸν λαιμὸ καὶ κοντὸ στὰ μπράτσα. Τὰ μαλλιά της ἦσαν ριγμένα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἡ ἐπιδερμίδα της μύριζε καλοκαίρι.

Ὁ Πουάβρ, ἀσάλευτος ἀπὸ τὴν ταραχὴ του, οὔτε κἀν σκέφθηκε νὰ σκεπάσῃ τὸ μπλόκ του μ' ἕνα ὁποιοδήποτε ἔγγραφο ἀπ' αὐτὰ πού ἦσαν μπροστά του. Ἐξ ἄλλου, ἡ κ. Βαβέν, τὸν εἶχε πλησιάσει κιόλας, χαμογελαστή.

— Σὰς ἀνησυχῶ, κύριε, τοῦ εἶπε.

Συγχωρήστε με... Ἐρχομαι νὰ σὰς ζητήσω μιὰ ἐκδούλευσι... Ἐχετε καλὸ γραφικὸ χαρακτῆρα;

Ὁ Πουάβρ σηκώθηκε καὶ τραβήχτηκε πίσω τραυλίζοντας:

— Κυρία διευθύντρια... ὅ,τι... θέλετε... Εἶμαι πρόθυμος...

Χωρὶς πολλὰ διατυπώσεις, ἡ νέα γυναίκα κάθησε στὴ θέσιν τοῦ ὑπαλλήλου. Ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες της στὸ τραπέζι, κάνοντας νὰ πεταχτοῦν ἢ καμπύλες τοῦ στήθους της κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς διάφορες φράσεις πού ὁ Πουάβρ εἶχε γράψει στὸ μπλόκ του.

Ἡ τελευταία: «Ὁ Πουάβρ ἀγαπᾷ τὸ σιφάδο», φρεσκογραμμένη καθὼς ἦταν ἔλαμπε καὶ τραβοῦσε τὸ μάτι. Ἡ κ. Βαβέν τὴν εἶδε, ἄρχισε νὰ γελάῃ καὶ κυττάζοντας τὸν ὑπάλληλο στὰ μάτια, τὸν ρώτησε:

— Σεῖς τὸ γράψατε αὐτό; Σὰς ἀρέσει λοιπὸν τὸ σιφάδο, κύριε;

Ὁ Πουάβρ κοκκίνισε ὡς τὶς τρίχες τῶν μαλλιῶν του καὶ κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του.

— Λοιπὸν, κύριε, συνέχισε ἡ κ. Βαβέν, ἔχετε ὑπέροχο γράψιμο... Εἶνε ἀκριβῶς ὅ,τι μοῦ χρειάζεται... Ἀκοῦστε: ὁ σύζυγός μου δίνει μεθαῦριον ἕνα γεῦμα... Θὰ ἔχουμε καλεσμένες ὅλες τὶς ἀρχές, τὸν δήμαρχο, τὸν ἐπαρχο καὶ τοὺς συναδέλφους τοῦ συζύγου μου... Μὰς χρειάζονται λοιπὸν καλλιτεχνικὰ μενοῦ τοῦ γεύματος... Κατώρθωσα νὰ βρῶ σ' ἕνα χαρτοπώλῃ ἐδῶ καρτονάκια γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ πού δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημα. Θὰ σὰς παρακαλοῦσα λοιπὸν νὰ γράψετε σ' αὐτὰ τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν καὶ τῶν κρασιῶν, καθὼς καὶ τ' ὄνομα κάθε καλεσμένου... Ἐλάτε, πλησιάστε ἐδῶ...

Ὁ Πουάβρ πλησίασε. Τοῦ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τὰ καρτονάκια, πού ἦσαν στενόμακτρα καὶ εἶχαν μαῦρα καὶ κόκκινα στολίδια στὶς γωνιές κι' ἄρχισε νὰ τοῦ δίνει διάφορες ὁδηγίες. Καθὼς μιλοῦσε, εἶχε ζυγῶσει τὸ κεφάλι της κοντὰ στὸ κεφάλι τοῦ ὑπαλλήλου καὶ τὸ ἄρωμα τῶν μαλλιῶν της καὶ τῆς σάρκας της τὸν ζάλιζε. Κάθε φορὰ πού ὁ Πουάβρ, ἀνήσυχος ἀπ' αὐτὸ τὸ ζύγωμα, ἔκανε ν' ἀποτραβηχθῇ μὲ σεβασμό, ἐκείνη τοῦ ἔλεγε ἀνυπόμονα:

— Μὰ, πλησιάστε, λοιπὸν, κύριε...

Τέλος, ἕνας ἄλλος ὑπάλληλος μπῆκε μέσα στὸ γραφεῖο. Χαιρέτησε τὴν κ. Βαβέν μὲ ὕφος ξαφνιασμένο. Ἐκείνη σηκώθηκε καὶ, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Πουάβρ, τὸν ρώτησε:

— Καταλάβατε, δὲν εἶν' ἔτσι; Θὰ ἔχετε τελειώσει αὔριο τὸ θράδυ;

— Naί... μάλιστα... θέβαια αὔριο τὸ θράδυ... τραύλισε ὁ Πουάβρ.

— Τότε, αὔριο τὸ θράδυ, κατὰ τὶς πέντε, φέρτε μου μόνος σας ἐπάνω τοὺς καταλόγους... Θὰ σὰς περιμένω...

Καὶ ἡ κυρία Βαβέν βγῆκε ἔξω, ρίχνοντας στὸν ὑπάλληλο ἕνα φλογερὸ βλέμμα. Ὅταν ἔσθυσε ὁ θόρυβος τῶν θημάτων της, ὁ ἄλλος ὑπάλληλος, ὁ Μουρλάν, ρώτησε τὸν Πουάβρ:

— Τί θέλει ἀπὸ σένα ἡ κυρία διευθύντρια;

Ὁ Πουάβρ τοῦ ἐξήγησε τί συνέβαινε λίγο περήφανος καὶ λίγο ἀνήσυχος γιὰ τὴ ζήλεια τοῦ συναδέλφου του.

Ἐκεῖνος δάγκωσε τὰ χεῖλη του καὶ γύρισε στὸ γραφεῖο του, λέγοντας:

— Ἐχεις τύχη... Ἐτσι θὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν εὖνοιαν τοῦ προϊσταμένου μας... Εἶσαι ἕνας τύπος πού ἡ γυναίκες θὰ σὲ κάνουν νὰ προοδεύσης...

Ὁ Πουάβρ ἀφιέρωσε δεκαοχτὼ ὀλόκληρες ὥρες γιὰ νὰ φτιάξῃ ἕντεκα μενοῦ, δηλαδὴ τοῦ χρειάστηκε γιὰ κάθε μενοῦ μιὰ μισὴ ὥρα καὶ ἄνω. Μὰ, ὅταν, τὴ στιγμὴ πού ἐπρόκειτο νὰ πάῃ νὰ τὰ παραδώσῃ στὴν γυναίκα τοῦ προϊσταμένου του, τὰ ἔδειξε στοὺς συναδέλφους του, ἐκεῖνοι ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχτοῦν πὼς ἦσαν τέλεια, ὠραιότερα κι' ἀπὸ τὶς λιθογραφίες.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Πουάβρ, κατάχλωμος, μὲ τὸν λαιμὸ σφιγμένο, ἔμπαινε ἀκολουθώντας μιὰ μικρὴ ὑπηρετριά στὴν κατοικία τοῦ προϊσταμένου του. Διάσχισε τὸν ἀντιθάλαμο, τὸ σαλόνι, τὴν τραπεζαρία καὶ τέλος μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, τοῦ ὁποῖου οἱ τοῖχοι ἦσαν στρωμένοι μὲ κρετὸν, κι' ὅπου, ἐκπλωμένη σ' ἕνα καναπέ, φορῶντας ἕνα πενιουάρ, ἡ κ. Βαβέν διάβαζε.

Ἡ νέα γυναίκα ἄπλωσε τὸ χέρι της πρὸς τὸν Πουάβρ. Ἐκεῖνος, μὴ τολμώντας ν' ἀγγίξῃ αὐτὸ τὸ χέρι

τὸ ἱεραρχικῶς ἀνώτερο, ἀπόθεσε σ' αὐτὸ μὲ λεπτότητα τὸ πακέτο μὲ τὰ μενοῦ. Ἡ νέα γυναίκα, οὔτε τὸ ἀνοίξε καν καὶ τὸ ἀκούμπησε σ' ἓνα τραπεζάκι πλάι τῆς. Φαινόταν ἀνήσυχη, ταρχυμένη, νευρική.

—Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε. Καθίστε...

Ὁ Πουάβρ διάλεξε τὸ πιὸ μικρὸ ἀπ' τὰ καθίσματα τοῦ σαλονιοῦ καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν καναπέ.

—Μὰ ὄχι, τοῦ φώναξε ἐκεῖνη. Καθίστε ἐδῶ, κοντά μου.

Καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ χαμηλὴ καρέκλα, πλάι τῆς ἀκριβῶς.

Ὁ Πουάβρ ὑπάκουσε. Ἡ καρδιά του εἶχε πάψει πειὰ νὰ χτυπά. Μάντευε ὅτι κάτι πολὺ σοβαρὸ θὰ γινόταν σὲ λίγο.

Ἀφοῦ κάθησε ἡ κ. Βαβέν, τὸν περιεργάστηκε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὰ βλέμματά της. Ἡ κόρες τῶν ματιῶν της εἶχαν πάρει μιὰ ἀλλόκοτη ἀκίνησι, τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε κανονικά, ἡ ἀνάσα της σφύριζε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια της.

Κι' ἔξαφνα, ὁ Πουάβρ εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας νὰ τεντώνεται, ἀλλοιωμένο καὶ νὰ πλησιάζη τὸ δικό του. Συγχρόνως, δυὸ χέρια τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ μπράτσα, τὸν τράβηξαν, καὶ τὸν ξάπλωσαν σχεδὸν ἐπάνω στὸν καναπέ.

Ἐκεῖνος δὲν ἀντιστάθηκε, μὰ τραύλιζε μόνο τρομαγμένος:

—Κυρία... Κυρία διευθυντοῦ...

Μὰ ἐκεῖνη τὸν ἔκανε ὅ,τι ἤθελε λέγοντάς του:

—Σῶπα... Σῶπα... Ἄφησέ με...

Τότε, κι' ἐκεῖνος ἐγκατελείφθηκε στὴ θέλησί της, σὰν χωριστοπούλα πού τὴν κατακτᾷ ἓνα ἀποφασιστικὸ κ' εὐρωστο παλληκάρι.

.....
Ὅταν ὁ Πουάβρ ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα, μιὰ μόνο σκέψι εἶχε στὸ μυαλό του: «Ἀπάτησα τὸν διευθυντή... Ἔγινα ἐραστής τῆς γυναίκας του». Μὰ αὐτὴ ἡ σκέψις, οὔτε χαρὰ, οὔτε περηφάνεια τοῦ ἔδινε... Ἀντιθέτως εἶχε τὴ συναίσθησι πὼς ἔκανε μιὰ πολὺ κακὴ πράξι, κάτι τὸ τριμαχτικὸ καὶ περίμενε πὼς σίγουρα ἡ θεῖα δίκη θὰ τὸν τιμωροῦσε.

Ὡστόσο, ἡ μέρα πέρασε χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε τὸ ἔκτακτο. Μόνο κατὰ τις πέντε τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα πού σχόλαζε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τὸν σταμάτησε στὸν διάδρομο ἡ μικρὴ ὑπρέτρια τοῦ προϊσταμένου του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐλάτε μαζί μου, ἐπάνω, κύριε...

Ὁ Πουάβρ ἀναγκάστηκε ν' ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσει κάτω... Ποιὸς τὸν ἤθελε τάχα; Ὁ Προϊστάμενός του ἢ ἡ γυναίκα τοῦ προϊσταμένου του; Δὲν ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ τὴν ὑπρέτρια σχετικῶς καὶ τὴν ἀκολούθησε μὲ πόδια τρεμάμενα, ὡς τὸ μικρὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο τὸν εἶχε ὀδηγήσει καὶ τὴν προηγουμένη. Ἡ κ. Βαβέν τὸν περίμενε ἐκεῖ, ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ πρὶν ἀκόμα ἡ μικρὴ ὑπρέτρια ἀπομακρυνθῆ, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

—Μπεμπέ μου! τοῦ φώναξε μὲ τὰ μάτια κιόλας ἀναποδογυρισμένα μέσα στὶς κόγχες τους. Πόσο σ' ἀγαπῶ!... Ἄν ἦξερες πὼς ἀτέλειωτες μοῦ φάνηκαν ἡ ὄρες ἀπὸ χτές, πού χωριστήσαμε... Ἐλα!... Ἐλα!...

Καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸν καναπέ. Ἐκεῖνος τραύλιζε ἀκόμα: «Κυρία... Κυρία διευθ...» Μὰ αὐτὴ δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ.

Ἡ ἐπομένη ἦταν Κυριακή. Ὁ Πουάβρ αὐτὴ τὴ μέρα δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, παράγγειλε μάλιστα καὶ τοῦ ἔφεραν ἐκεῖ τὸ φαῖ του. Διπλοκλείδωσε τὴν πόρτα του, ἀπὸ φόβο μήπως δῆ τὴν κ. Βαβέν νὰ μπαίνει μέσα ἀπρόοπτα καὶ νὰ τὸν κατακτᾷ διὰ τῆς βίας καὶ τρίτη φορά. Τὶς ὄρες αὐτὲς τῆς μοναξιάς του τὸς ἀφιέρωσε νὰ συντάξῃ κι' ἔπειτα ν' ἀντιγράψῃ σὲ κανονικὸ χαρτὶ ἀναφορᾶς μιὰ αἴτησι πρὸς τὸν γενικὸ διευθυντὴ τοῦ ὑπουργείου, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦσε νὰ τὸν μεταθέσουν ἀπὸ τὸ Ἰνγκράντ γιὰ λόγους ὑγείας, «ἐπειδὴ, κατὰ τὴν γνώμη τῶν γιατρῶν τὸ κλίμα τοῦ τόπου τὸν ἔβλαπτε».

Ὁ φτωχὸς Πουάβρ, βλέπετε, ἀφοῦ σκέφθηκε ὅλη τὴν νύχτα, δὲν εἶχε βρεῖ ἄλλον τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν τρομερὴ προϊσταμένη του. Κατόπιν ἔστειλε τὴν ἀναφορὰ αὐτὴ μὲ τὴ γυναίκα πού τοῦ ἔκανε τὰ θελήματα στὸν κ. Βαβέν, γιὰ νὰ τὴν ὑποβάλλῃ ἱεραρχικῶς. Ὅταν σὲ λίγο, ἡ γυναίκα ξαναγύρισε, ὁ Πουάβρ ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ του πιὸ ἥσυχος καὶ πιὸ ἐλαφρὸ.

Ὅλο του τὸ κέφι ὅμως εἶχε διαλυθῆ τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, ὅταν ξαναπῆγε στὸ γραφεῖο του. Ἦταν θλιμμένος, ἀνήσυχος καὶ

ὑπέφερε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ στομάχι. Μιὰ θλίψι καὶ μιὰ νοσταλγία γιὰ ὅ,τι θ' ἄφηνε σὲ λίγο, τοῦ πλημμύριζε τὴν καρδιά. Ὡστόσο δὲν μετανουοῦσε.

«Ἐπρεπε!» σκεφτόταν.

Κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα, ἓνας κλητήρας μῆκε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύριε Πουάβρ, ὁ κ. διευθυντῆς σᾶς ζητάει.

Ὁ Πουάβρ, συγκεντρώνοντας ὅλο του τὸ θάρρος τράβηξε πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Τὸν βρῆκε καθισμένο στὸ γραφεῖο του νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του τὴν ἀναφορὰ του.

Χωρὶς προλόγους, ὁ κ. Βαβέν τοῦ εἶπε:

—Λοιπὸν, κύριε Πουάβρ, θέλετε νὰ μετατεθῆτε...

—Μὰ, κύριε διευθυντά...

Ὁ προϊστάμενός του ὅμως τὸν διέκοψε λέγοντάς του:

—Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ λόγοι ὑγείας δὲν πιάνουν σὲ μένα. Φτάνει μόνο νὰ σᾶς κυττάξῃ κανεὶς γιὰ νὰ δῆ ὅτι εἰσθε περίφημα στὴν ὑγεία σας... Χωρὶς ἄλλο θάχετε κάποια ἄλλη ἀφορμὴ... Μήπως νομίζετε ὅτι ἔχουμε πολλὴ δουλειὰ ἐδῶ ;

—Ὡ! ὄχι, κύριε διευθυντά...

—Μήπως μαλλώσατε μὲ κανένα συνάδελφό σας ;

—Ὡ! ὄχι, κύριε διευθυντά... ἀπεναντίας, τὰ ἔχω πολὺ καλὰ μαζί τους... Θὰ τοὺς θυμᾶμαι μάλιστα, ὅταν φύγω...

—Τότε μήπως ἔχετε χρέη ἐδῶ ;

—Τί λέτε κύριε διευθυντά;... Δὲν χρωστάω οὔτε πεντάρια.

—Τότε θᾶνε καμμιά «γυναικοδουλειὰ».

Ὁ Πουάβρ, πού ἡ λέξις «γυναικοδουλειὰ» τὸν ἔκανε νὰ χλωμιάσῃ, διαμαρτυρήθηκε μὲ μιὰ χειρονομία.

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, συμπέρανε ὁ κ. Βαβέν, ἀφοῦ δὲν ἔχετε κανένα λόγο γιὰ νὰ φύγετε, ἀρνοῦμαι νὰ υποβάλω τὴν ἀναφορὰ σας στὸ ὑπουργεῖο. Τὴν ἀπορρίπτω...

Κι' ἀφοῦ τσαλάκωσε τὴν ἀναφορὰ μὲ τὴ χούφτα του, τὴν πέταξε στὸ καλάθι.

—Μὰ κύριε διευθυντά... τόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ Πουάβρ.

—Δὲν ἔχει μὰ, τὸν διέκοψε ὁ κ. Βαβέν. Δὲν θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ κάνετε μιὰ ἀνοησία, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μετανοήσετε αὔριο. Μείνετε ἐδῶ, σᾶς λέω... Δὲν εἶμαι δυσάρεστημένος μαζί σας... Κάθε ἄλλο μάλιστα... Καὶ ἡ κυρία μου, ἡ ὁποία ξαφνιαστικὴ πολὺ, ὅταν τῆς ἔδειξα τὴν ἀναφορὰ σας, ἐπιμένει ἀπολύτως νὰ μείνετε...

Ὁ Πουάβρ, νομίζοντας πὼς δὲν εἶχε ἀκούσει καλά, τραύλιζε:

—Ἡ κ. διευθύντρια θέλει... θέλει νὰ... μείνω;

—Βεβαίωτατα, τοῦ ἀπάντησε ὁ προϊστάμενός του. Ἐναντιώνεται μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο στὴν ἀναχώρησί σας...

Καὶ κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν ὑπάλληλο, πρόσθεσε χαμογελῶν:

τας:

—Σᾶς χρειάζεται... γιὰ νὰ τὶς φτιάχνετε τὰ μενοῦ...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Εἶνε γνωστὸν, ἀπὸ τὴν ἱστορία ὅτι ὁ περίφημος Γάλλος διπλωμάτης πρίγκηψ Ταλλεϋράνδος, ἦταν ἄνθρωπος μὲ χαρακτηριστικὰ, ποταπὸ, πονηρὸ, ὑστερόβουλο. Ὁ Σατωβριάνδος σ' Ἄπομνημονεύματά του μιλῶντας γι' αὐτὸν τὸν χαρακτηρίζει περίφημα ὡς ἔξης:

«Ἦταν ἓνα κομμιάτι λάσπης μέσα σὲ μιὰ μεταξωτὴ κάλτσα!»

Ὅταν λοιπὸν ὁ Ταλλεϋράνδος βρισκότανε στὰ τελευταῖα του, ὁ τότε βασιλεὺς Λουδοβίκος Φίλιππος ἐπῆγε μιὰ μέρα νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ:

—Λοιπὸν πρίγκηψ, πὼς εἰσθε; τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς μπαίνοντας στὸν κοιτῶνα του...

—Μεγαλειότατε, δὲν εἶμαι καλά... Ὑποφέρω πολὺ σὰν νὰ εἶμαι κολασμένος! ἀποκρίθηκε ὁ ἐτοιμοθάνατος διπλωμάτης.

—Ἐ, μὰ αὐτὸ εἶνε φυσικό!... ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ βασιλεὺς.

Τότε θᾶνε καμμιά γυναικοδουλειὰ !...